
Cạm Bẫy Xinh Đẹp Quốc Huy

Cao Đắc Thắng quen biết người đàn bà thần bí có tên là Lâm Đạt ấy trong một đêm mưa bay lất phất.

Hôm ấy, chàng ngồi một mình trong quán bar, lặng lẽ nhìn bóng xe lao loang loáng trong đêm tĩnh mịch, bên ngoài cửa sổ hun hút, trong lòng có một cảm giác mất mát trống vắng rất khó nói ra.

Cũng chính vào lúc đó, Lâm Đạt bước vào tầm nhìn của chàng. Lúc này, chàng chỉ nhìn thấy nàng mặc chiếc áo gió màu đen, tay cũng cầm một chiếc ô đen, tỏ ra lưỡng lự đứng lại giữa màn mưa mờ mờ ảo ảo. Lát sau, nàng đẩy cửa quán, điềm nhiên bước vào.

Người đàn bà áo đen ngồi xuống ghế, cách Cao Đắc Thắng không xa...

Cao Đắc Thắng thích những người đàn bà nhiều tuổi hơn mình. Chàng cũng không cho rằng mình sai ở chỗ nào.

Trên thực tế, chàng là một người đàn ông cao lớn tuấn tú, tính cách mạnh mẽ, ăn mặc chỉnh tề, quần áo cao cấp, thuộc vào dạng mẫu đàn ông hiện đại rất chú trọng thời thượng.

Tóm lại, chàng là một kiểu đàn ông trẻ trung rất dễ làm cho phụ nữ sinh ra ảo tưởng, vừa gặp đã siêu lòng, đứng tim.

Trong quán bar lạnh tanh. Sau khi người đàn bà áo đen ngồi xuống, nàng ngẩng đầu nhìn quanh một lượt. Đúng lúc ấy, ánh mắt của nàng và ánh mắt của Cao Đắc Thắng không hẹn mà gặp nhau.

Bỗng nhiên, Cao Đắc Thắng như được khuyến khích. Chàng không chút do dự đứng phắt dậy, tay cầm cốc, bước thẳng đến trước mặt nàng, nói:

- Nếu không phản đối, tôi có thể ngồi xuống cùng chị nói chuyện không? - Khi nói, Cao Đắc Thắng cố gắng làm môi mình tỏ ra rụt rè mà lại không mất tự tin.

- Xin tùy anh! - Chị ta nhìn thẳng vào chàng, nói.

- Cho tôi hay, nên xưng hô với chị như thế nào đây?

- Muốn bao tôi chẳng? - Đối phương tung ra một câu hỏi bất ngờ lạnh như băng làm cho Cao Đắc Thắng bỗng bối rối.

- Hay là thích qua một đêm?

Cao Đắc Thắng cứng họng, lúng túng như gà mắc tóc.

- Tôi là Lâm Đạt! - Đối phương đột nhiên mau lẹ chuyển làn, chốc lát đã giải vây cho chàng.

- Tôi là Cao Đắc Thắng! - Tim của Cao Đắc Thắng cuối cùng đã đập trở lại bình thường.

Mới độ sức kéo đầu, chàng đã hiểu ra, một mặt đối phương xung phong hăm dọa lợi hại, mặt khác tâm phục nàng hiểu đúng ý người khác. Từ ấy, sức chú ý của chàng đã hoàn toàn bị người đàn bà lạ có cá tính tuyệt vời hấp dẫn, hút chặt.

- Kết bạn lung tung với người khác giới ở nơi tứ chiếng, lẽ nào đàn ông không sợ nguy hiểm sao? Đàn bà nguy hiểm lắm đấy!

Nàng hỏi một câu làm cho Cao Đắc Thắng cảm thấy khó hiểu vô cùng.

- Nguy hiểm! Tại sao lại nguy hiểm? Không! Trái ngược một trăm phần trăm, chỉ có ở bên cạnh đàn bà, những người đàn ông mới có cảm giác an toàn thật sự. Nếu bàn về nguy hiểm tôi lại cảm thấy rằng đàn ông còn nguy hiểm hơn đàn bà! - Cao Đắc Thắng nói bằng một giọng rất nghiêm túc.

Lâm Đạt tình tứ, quái gở nhìn chàng.

Đến lúc này, Cao Đắc Thắng mới ý thức được mình đã quá lời, vội vàng lái sang chuyện khác:

- Chị không định uống chút gì sao? Ở đây tôi rất quen, tôi gọi cho chị!

- Một cốc rượu vang đá! Cảm ơn! - Lâm Đạt mỉm cười nhìn chàng.

Đúng là, có rượu vào, câu chuyện diễn biến thuận lợi hơn nhiều. Cao Đắc Thắng nghĩ bụng, đêm nay rõ ràng lại là một đêm khó quên. Lát sau, họ vừa uống vừa nói chuyện, tỏ ra rất tâm đầu ý hợp.

Bất giác, Cao Đắc Thắng nhẹ nhàng cầm tay nàng, nhâm nhi thưởng thức, rồi hỏi rất tế nhị:

- Nếu không phật ý, có thể nói cho tôi hay bàn tay nhỏ xinh xắn này dùng để cầm cái gì nào?

- Dao! - Nàng nói cộc lốc.

Cao Đắc Thắng rợn người, bất giác buông thõng tay, ngơ ngác nhìn nàng.

- Chị là bác sĩ ngoại khoa ư? - Cao Đắc Thắng ngạc nhiên hỏi.

- Nếu nói rõ hơn thì đã từng là một bác sĩ ngoại khoa! Còn nay lại là một người phụ nữ chủ gia đình một trăm phần trăm! Sao, anh không tin à?

- Xin lỗi! Trong ấn tượng của tôi, bác sĩ ngoại khoa đều là những động vật máu lạnh. Mà chị...

- Lẽ nào tôi lại không máu lạnh ư?

- Không! Không! Chị không có một chút máu lạnh nào. Trông chị dịu hiền làm sao, hơn nữa còn rất phong lưu thanh nhã nữa - Nhân cơ hội này, Cao Đắc Thắng muốn bày tỏ hết cả gan ruột, nhưng không biết dùng lời nào cho đạt ý.

- Anh đã tưởng tượng tôi là một người hoàn mỹ như thế ư?...

- Đúng thế! Từ khi chị vừa bước chân vào cửa, tôi đã bị chị làm cho mê muội, hoàn toàn bị mê muội! - Cao Đắc Thắng đắm đuối nhìn thẳng vào mắt nàng, nói.

- Nhưng, tôi đã kết hôn rồi, hơn nữa tuổi lại cao hơn anh rất nhiều.

- Đấy căn bản không phải là vấn đề. Nói thật lòng, tôi thích những người đàn bà thành thực, cũng có nghĩa là những người phụ nữ nhiều tuổi hơn tôi!

- Thích những người như mẹ mình? Như vậy thì hơi bất thường đấy!

- Điều ấy có gì là bất thường chứ! Tôi nghĩ rằng yêu không nên phân biệt tuổi tác già trẻ. Chỉ có đứng trước người đàn bà thành thực tôi mới cảm thấy mình là một người đàn ông ra trò, mới trở nên tự tin và kiên cường hơn!

- Anh nói ra trò ư? - Nàng xuýt xoa hỏi lại một câu.

- Đúng! Rất ra trò. Có muốn thử xem không? - Cao Đắc Thắng nói đầy vẻ thách thức.

Người đàn bà áo đen khanh khách cười, má ửng hồng, hoàn toàn tỏ ra si mê, say chàng như điều đồ.

Cao Đắc Thắng dờ dẩn nhìn nàng, từ đáy lòng xuýt xoa nói: “Nàng đẹp thật!”

Người đàn bà cũng si mê ngẩn chàng, ánh mắt dịu dàng và đa tình làm sao. Giữa lúc tay Cao Đắc Thắng muốn đưa ra một lần nữa, thì nàng đột nhiên đứng bật dậy, nói: “Xin lỗi! Muộn quá rồi! Tôi nghĩ tôi nên ra về!”. Nói xong, nàng quay người lướt đi như bay.

Cao Đắc Thắng bỗng như ngầy như dại, chàng hoàn toàn không ngờ đối phương nói đi là đi ngay, đến cơ hội để giữ lại cũng không có. Cao Đắc Thắng bỗng có cảm giác từ trên mây xanh bị người ta đẩy rơi xuống đất, trái tim cũng theo đó mà rớt xuống đáy vực tuyệt vọng.

Chàng cảm thấy đau khổ quá, lòng dạ rối bời, hơn nữa về tình cảm còn có một cảm giác bị lừa dối, bị bốn cột. Vừa rồi, nhằm lấy lòng đối phương, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, chàng lại gọi một chai rượu Pháp cao cấp, mà chỉ riêng giá chai rượu đã ngốn hết gần một tháng lương của chàng.

Chàng bắt đầu hoài nghi mình nói gì sai, hay làm gì sai, nếu không, tại làm sao nàng lại đột nhiên ra đi chứ? Nhưng, dù mình có chỗ nào không phải, nàng cũng không thể bỏ đi ngay như thế, như chẳng có một chút tình người nào vậy!

Mẹ nó! Nói cho cùng, nếu trách là phải trách mình đã si mê lú lẫn, tự làm ra vẻ đa tình tưởng rằng đối phương dễ mắc câu; dễ bị chinh phục bởi sức hấp dẫn độc đáo của mình, để cuối cùng không hoan hỉ gì, mà còn lãng phí một đêm tỏ tình công cốc.

Chính giữa lúc Cao Đắc Thắng bải hoải tâm hồn, ngồi ừ dột, thì Lâm Đạt lại bất ngờ quay lại. Nàng nói: “Sao? Anh không muốn cùng đi với tôi à?”

Nghe vậy, Cao Đắc Thắng lòng mừng rơn, lập tức phản chấn đứng dậy, nói: “Thôi được! Được mời lẽ nào lại không đi!”.

Lát sau, hai người cùng ra khỏi cửa hàng, không hẹn mà cùng dừng chân. Tiếp theo là một hồi trầm mặc làm cho người ta khó xử, thẫn thờ. Cuối cùng, vẫn là Cao Đắc Thắng không chịu nổi, phải mở miệng trước.

- Tiếp theo, nên làm gì đây? - Cao Đắc Thắng hỏi thăm dò.

- Chàng nói đi chứ! - Lâm Đạt giục.

- Nếu không gọi xe, tôi sẽ dẫn chị đến một nơi rất có ý nghĩa.

- Không! Tôi có xe của mình. Tôi đưa anh đi nhé! - Nàng nói.

- Chị có xe? - Cao Đắc Thắng ít nhiều cảm thấy bất ngờ.

Lâm Đạt khe khẽ gật đầu, đồng thời chỉ tay cho chàng xem. Cao Đắc Thắng nhìn theo tay nàng chỉ, quả nhiên thấy một chiếc xe con màu đen rất sang trọng đậu ở bên đường.

- Thế thì được! Đã vậy, tôi sẽ nghe theo mọi sắp đặt của em!

Cao Đắc Thắng càng bị say mê bởi người thiếu phụ áo đen vừa xinh đẹp vừa thần bí không thể nào hiểu nổi đang ở trước mặt, đến giọng nói cũng đã trở nên vui vẻ phục tùng.

Lâm Đạt nhìn chàng cười duyên một cái, nói:

- Nếu chàng không ngại gì, em mời chàng đến nhà em coi thử!

- Thật thế ư? - Cao Đắc Thắng ngoài mặt tuy cười, nhưng trong lòng lại hơi do dự.

Lâm Đạt cười, nói:

- Đừng lo! Chồng em, anh ấy thường không ở nhà!

- Thế à? - Cao Đắc Thắng nghe vậy mới yên tâm.

- Nhưng trước khi lên xe, em có một điều kiện! - Nàng nói.

- Điều kiện gì nào? - Cao Đắc Thắng hơi nghi hoặc, hỏi.

- Trước khi tới nhà, em phải bịt kín hai mắt anh lại! - Nàng quan sát thái độ của Cao Đắc Thắng, nói.

- Tại sao phải làm như vậy? - Cao Đắc Thắng ngạc nhiên, hỏi.

- Bởi vì, chồng em là một người có thân phận sang, có địa vị cao. Em không muốn do một sơ suất nhất thời của mình, mà đem lại bất cứ một phiền phức không đáng có nào. Anh hiểu ý em không?

- Em sợ sau khi biết nhà của em, biết đâu một lúc nào đó anh lại mò đến tìm em. Nhưng, căn bản tôi không phải là loại người ấy! - Cao Đắc Thắng có vẻ giận dỗi, nói.

- Em đâu có nói anh đúng là loại người ấy! Song, trước khi chưa hiểu hoàn toàn một người, vì cẩn tắc không áy náy, em phải làm như vậy mà. Nếu anh thật lòng đối xử tốt với em, thì anh cũng nên nghĩ hộ em chứ!

Với em, một người ở vào bối cảnh gia đình như vậy, thì biện pháp đề phòng nhất định là không thể thiếu, nếu không như vậy, thì cuối cùng người bất hạnh chỉ có thể là một mình em! - Lâm Đạt nhẩn nại giải thích.

Cao Đắc Thắng vẫn không khỏi thấp thỏm trong lòng, mặt buồn buồn nói:

- Chúng ta hoàn toàn có thể thay đổi địa điểm, ví như thuê phòng ở khách sạn chẳng hạn.

- Không được! Như vậy thì càng gay, vì em thường cùng chồng em xuất đầu lộ diện ở những nơi công cộng, cho nên số người biết em rất nhiều, nếu bị họ phát hiện ra, thì em sẽ gay to!

Cao Đắc Thắng vẫn còn do dự, trong lòng vẫn bồn chồn. Song chàng hiển nhiên không cam tâm vì thế mà bỏ mất chuyện tuyệt vời đã sờ sờ hiện ra trước mắt này, hoặc nói việc đến nước này, chàng không thể chống cự được sự cám dỗ ghê gớm đang vây chặt hồn chàng.

Lâm Đạt hình như đã nhìn thấu tâm can của chàng. Nàng lại nhoen miệng cười, rồi tỏ ra hơi buồn, nói:

- Anh Cao! Xin cứ tin vào em! Em làm như vậy cũng là bất đắc dĩ, tuyệt đối không có một ác ý nào. Nói thật nhé, tối nay, em cũng như anh, cũng muốn có một người ở bên cạnh, nếu không thì vừa rồi em đã chẳng quay lại tìm anh nữa.

Em biết, em làm như vậy là rất ngốc, rất mạnh động, biết đâu chẳng đem lại nguy hiểm chơi lửa đốt mình. Song, em đã hết cách khống chế được mình, đã bất chấp tất cả, đã biến thành một thiếu nữ ngây thơ mới yêu lần đầu.

Vừa nói, Lâm Đạt bất giác nắm lấy tay chàng, âm thanh cũng nghẹn ngào theo, nước mắt ngân ngấn chực khóc. Cao Đắc Thắng có thể cảm thấy bàn tay nàng đang run run, đồng thời trong ánh mắt nàng tràn đầy yêu thương và mong đợi, như muốn bày tỏ điều gì đó với mình.

Cao Đắc Thắng cảm động vô cùng trước câu nói của Lâm Đạt. Chàng đột nhiên ôm nàng vào lòng, đồng thời nói nhỏ sát tai nàng: “Anh nguyện hy sinh tất cả vì em!”.

Như thế là, cuối cùng Cao Đắc Thắng đã lên xe của Lâm Đạt. Nhưng, sau khi hai mắt bị bịt kín bằng tấm vải đen, chàng thực sự cảm thấy khó chịu, thậm chí nảy sinh cảm giác sợ hãi khó tả bằng lời.

Mấy lần chàng đã thử lén tháo nó ra, nhưng đều bị Lâm Đạt kịp thời ngăn lại. Bất đắc dĩ, chàng đành phải im lìm chịu đựng. Chàng hơi hồi hận, thấy rằng mình bị nhử đầu như búa bổ, không có thuốc nào chữa được nữa, vì kiểm tìm chút kích thích, bỗng dưng làm trò chơi vô bổ và ngớ ngẩn này.

Đồng thời, chàng lại tự an ủi mình, chàng tự nói với mình, thời gian sẽ trôi đi rất nhanh, chẳng mấy chốc chàng sẽ được thỏa mãn tâm nguyện, được ôm ấp mỹ nữ, hưởng trọn một đêm tuyệt trần. Nghĩ vợ nghĩ vãn, toàn thân chàng lập tức có một cảm giác khác thường.

Cuối cùng thì xe cũng đỗ lại. Sau khi xuống xe, Lâm Đạt vẫn chưa tháo tấm vải đen che mắt Đắc Thắng, mà cứ dặt tay chàng đi chậm chậm trên con đường nhỏ trải đầy đá qua.

Bốn bề im lặng vô cùng. Trong gió lạnh thoang thoảng mùi hoa thơm. Cao Đắc Thắng đoán đây là vườn hoa của nhà Lâm Đạt, xem ra nàng đâu có lừa dối mình, nàng rõ ràng là một nhân vật thần bí thật sự.

Lát sau, nàng dẫn chàng leo lên mấy bậc thềm, sau khi qua cổng lớn, lại đi dọc một hành lang dài, mãi sau mới dừng lại.

- Bây giờ anh có thể mở to mắt rồi! - Lâm Đạt tháo mảnh vải đen che mắt cho chàng, túm túm cười, nói.

Cao Đắc Thắng dụi dụi mắt, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra mình đã ở trong một phòng ngủ xinh xắn. Sự sa hoa trong nội thất thật không kém gì phòng của tổng thống ở khách sạn năm sao, làm cho người ta phải hoa mắt lên.

Cao Đắc Thắng lơ ngơ không biết làm gì, cứ đứng trơ ra đó.

Đột nhiên, từ phía sau Lâm Đạt đã ôm chặt chàng, mặt áp sát vào tấm lưng rộng của chàng, nũng nịu nói:

- Bây giờ, anh có thể yên tâm rồi, chẳng có ai đến quấy rầy chúng ta được nữa!

Cao Đắc Thắng quay người lại, nâng mặt nàng lên, hôn nàng thắm thiết. Người đàn bà bất giác thờ dài, toàn thân mềm mại, đắm đuối, rung động. Tiếp đó, nàng khẽ khàng cởi áo quần cho Cao Đắc Thắng, từng chiếc một, rất thứ tự ngăn nắp.

Thân thể Cao Đắc Thắng vô cùng tráng kiện, do thường xuyên vận động thể thao nên cơ bắp chàng càng phát triển lạ thường. Lâm Đạt đứng ngây ra nhìn Cao Đắc Thắng đang trần như nhộng, mắt không chớp, miệng xuýt xoa không ngớt.

- Trẻ trung tuyệt vời! - Nàng nói.

Cao Đắc Thắng bị nàng nhìn ngắm khắp người bỗng cảm thấy mất tự nhiên, chàng cảm thấy nàng nhìn chàng với ánh mắt quá ư chăm chú, quá ư cổ quái, khác hẳn những người phụ nữ khác mà chàng đã gặp.

Trước đây, sau khi chàng bộc lộ toàn bộ thân thể của mình trước mặt đàn bà, từ trong ánh mắt si mê của họ, Cao Đắc Thắng cảm thụ được niềm tự hào về người đàn ông cường tráng được trời ban cho.

Song, Lâm Đạt để lại cho chàng một cảm giác khác, nếu nói nàng đang tận hưởng, thương thức cơ thể chàng tràn đầy ma lực đàn ông, thì không chính xác bằng nói nàng đã chọn được một món hàng hóa phẩm ý trên thị trường.

Bây giờ, tay nàng bắt đầu khẽ khàng vuốt ve cơ thể Cao Đắc Thắng, di chuyển chậm chạp từng điểm một, từng tác một, rất chi tỷ mẩn, vô cùng thận trọng, không sót một tí nào.

Cao Đắc Thắng cảm thấy thân thái của nàng như đang kiểm tra tật bệnh cho bệnh nhân. Chàng đoán rằng có lẽ đó là thói quen nghề nghiệp trước đây của nàng để lại.

Cuối cùng, tay nàng dừng lại bên cạnh đoạn xương sống ở thắt lưng, ngẩng đầu thắm ý nói:

- Lưng anh chắc nhức. Em mê lắm!

Cao Đắc Thắng như dở cười dở mếu, nói:

- Hay là nhầm chỗ rồi? Em cuống quýt mãi, cuối cùng lại chỉ chú ý đến cái lưng của anh, chẳng phải cái chỗ khác còn quan trọng hơn sao?

Lâm Đạt áp sát vào lòng chàng, tỏ ra hơi thẹn thẹn, má nóng hổi hổi, nói: “Đàn ông toàn dựa vào lưng! Lưng càng tốt, thì lao động trên giường càng tuyệt vời!”.

Nghe nàng nói vậy, Cao Đắc Thắng càng không kiềm chế nổi mình, vội vàng tụt sạch áo quần của đôi phương. Hai cơ thể trần như nhộng quấn chặt ngay lấy nhau. Lát sau, trong phòng bèn nổi lên những tiếng thở hổn hển, gấp gáp.

Sau một trận mây mưa, người đàn bà tỏ ra khoan khoái như cá gặp nước, nói:

- Anh thật tuyệt vời! Còn tuyệt vời hơn em tưởng tượng nhiều!

- Đây còn chưa phải là trạng thái tuyệt nhất của anh đâu! Không tin hãy thử lại lần nữa xem! - Cao Đắc Thắng rất đắc ý, nói.

- Không được! Hãy nghỉ một lát đã! Anh muốn uống chút gì không? - Nàng nói.

- Tùy em! - Chàng đáp.

Lát sau, từ ngoài cửa, nàng bung vào hai ly nước cam, hai người cầm cốc trên tay, lặng lẽ uống. Bỗng nhiên Cao Đắc Thắng cảm thấy có cái gì không bình thường. Đầu tiên óc choáng váng, trời đất quay cuồng, sau đó bèn bắt tinh nhân sự ngã gục trên sàn nhà.

Người đàn bà cười lên một nụ cười quỷ quái, vẻ mặt thần bí ranh ma...

Không biết sau bao lâu Cao Đắc Thắng mới tỉnh lại. Sau khi chàng mơ mơ hồ hồ mở hai mắt ra, cái đầu tiên đập vào mắt chàng là một vầng thái dương không lồ, chói lói, chiếu vào làm cho chàng tựa hồ không mở được mắt.

Từ mặt đất đang nằm, chàng lom còm ngồi dậy, nhìn chung quanh, kinh hoàng phát hiện mình nằm một mình ở giữa đồi núi hoang vu, cỏ dại um tùm, cảnh sắc tiêu điều, không có một dấu chân người.

Thật kinh hồn bạt vía. Cao Đắc Thắng cố gắng nhớ lại, chàng nhớ được rằng, tối qua chàng đã làm trò ma quỷ với một người đàn bà tên là Lâm Đạt, làm xong nàng đưa cho chàng một ly nước uống, còn sau đó chàng không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì nữa.

Cao Đắc Thắng nghĩ: Vấn đề nhất định xảy ra từ ly nước quả đó. Chắc là đối phương đã cho vào trong cốc cái gì, nếu không thì làm sao mình lại hôn mê bất tỉnh mãi thế. Nhưng, tại sao nàng lại phải làm như vậy chứ?

Lẽ nào đơn giản chỉ vì sợ thân phận mình bị khám phá, mới vạ bắt đắc dĩ không thể không làm như vậy? Không! Không! Sự việc dứt khoát không đơn giản như vậy. Bụng dạ đâu lẫn lộn với tim gan. Trong chuyện này tất phải có cái gì mà mình chưa nghĩ đến đây.

Cao Đắc Thắng vội vàng kiểm tra xem mình có mất cái gì không. Song, những thứ quý giá đều còn cả! Dây chuyền vàng, nhẫn kim cương, thẻ tín dụng, tiền mặt vẫn nguyên vẹn không thiếu, vẫn y chang không mất.

Thế thì, vấn đề phát sinh từ chỗ nào đây? Tại sao mình lại bị năng vứt bỏ ra giữa cánh đồng hoang không có một bóng người này. Không! Trong chuyện này nhất định có một cái gì đó không ổn mà mình chưa phát giác ra mà thôi.

Nàng không thể vô tư cho mình chơi không miễn phí một châu, rồi lại thả cho mình đi mà không đòi hỏi một tí chút nào. Chắc là nàng phải để lại một cái gì đây. Nhưng đó là cái gì chứ?

Càng nghĩ Cao Đắc Thắng càng thấy đầu óc lộn tung phèo lên, hoàn toàn không gỡ được ra đầu mối. Chỉ giây lát sau, chàng khó nhọc cố nhồm lên. Lúc toàn thân chàng còn chưa đứng vững, thì bỗng nhiên cảm thấy một trận đau điếng khó mà chịu được từ lưng truyền lên.

Cao Đắc Thắng kinh ngạc vô cùng, vội lấy tay sờ ra sau lưng. Đến lúc ấy chùng mới cảm giác thấy trên cơ thể có nhiều vết thương, mà hình như đã được khâu chỉ. Trái tim của Cao Đắc Thắng bỗng tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, xuýt nữa chàng kinh hoàng thét lên.

Mấy giờ sau, Cao Đắc Thắng đã có mặt ở trong phòng hội chẩn của bệnh viện. Sau khi đã tiến hành kiểm tra xong cơ thể chàng, bác sĩ cơ hồ vô cùng kinh ngạc, không nói không rằng, quan sát kỹ chàng.

- Thừa bác sĩ, rốt cuộc là thế nào ạ? - Cao Đắc Thắng vô cùng lo lắng, hỏi.

- Thiếu một quả thận! - Bác sĩ nói.

- Một quả thận? - Cao Đắc Thắng tối tăm mặt mũi, toàn thân xuýt đổ gục xuống đất.

- Tình hình giống như anh, gần đây bệnh viện chúng tôi đã phát hiện được ba trường hợp. Ngành cảnh sát nói rằng đó là hành vi của một Tổ chức tội phạm quốc tế chủ yếu đánh cắp các bộ phận trong cơ thể con người.

Bọn tội phạm này sử dụng một loại máy móc khoa học tối tân, chỉ trong một thời gian cực ngắn có thể hoàn thành việc kiểm tra và thí nghiệm tính tương dung tổ chức bộ phận thể tạng của người cho và người nhận, tức là kháng nguyên nhóm máu ABO và kháng nguyên tế bào trắng FLA và khi bạn hoàn toàn ở trong trạng thái mất hết tri giác, thì chúng sẽ thần bí lấy đi quả thận ấy.

Sau đó bán cho những bệnh nhân có nhu cầu cấy ghép thể tạng. Từ đó mà bọn chúng thu được lợi nhuận kếp sù. Hiện nay, ngành cảnh sát đang ra lệnh truy nã một thủ phạm trong số bọn chúng.

Đó là một nữ bác sĩ ngoại khoa, có biệt hiệu là “nữ sát thủ”, tuổi khoảng trên ba mươi. Nghe nói, ả rất xinh đẹp, khéo léo mỗi chài, vô cùng quyến rũ, đàn ông vừa gặp ả là thể xác và tâm hồn lập tức bị ả chi phối.

Liệu có phải là chuyện này không? Nghe bác sĩ nói vậy, Cao Đắc Thắng im lặng không nói được một lời nào. Hình như chàng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo trở lại, nét mặt tỏ ra rất thống khổ và vô cùng cô độc, tuyệt vọng.

Bác sĩ ngắm nhìn chàng, an ủi.

- Thật ra, anh cũng không nên quá đau buồn. Ít nhất trong cơ thể anh vẫn còn lại một quả thận nữa. Nếu lúc đầu cái mà ả nhắm vào không phải là quả thận, mà là quả tim của anh, thì kết cục sẽ không còn cảnh tượng như thế này nữa.

Qua lời khuyên của bác sĩ, lòng Cao Đắc Thắng hình như cũng đỡ nặng nề. Lát sau, chàng đột nhiên ngẩng đầu lên, thận trọng hỏi:

- Thưa bác sĩ, bác sĩ có thể nói cho tôi biết, một quả thận giá bao nhiêu tiền không?

- Trong nước ta (Trung Quốc) nghiêm cấm mua bán thể tạng cơ thể người. Nhưng ở nước ngoài, giá một quả thận khoảng mười vạn đô la Mỹ, tương đương tám mươi vạn đồng nhân dân tệ! - Bác sĩ nói to.

- Tám mươi vạn?!

Cao Đắc Thắng bỗng dờ dẫm, mềm nhũn, đổ oặt người xuống ghế.